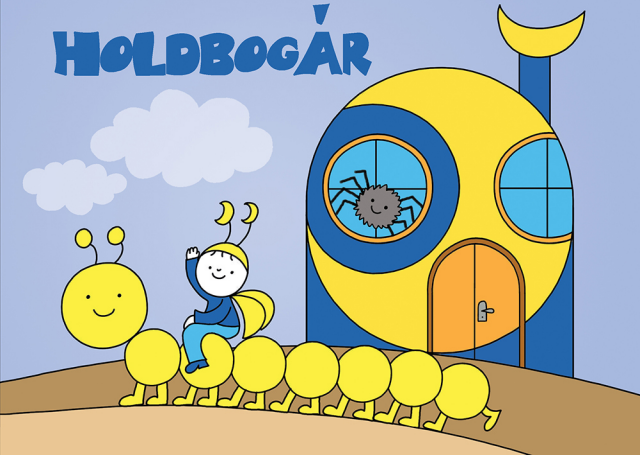
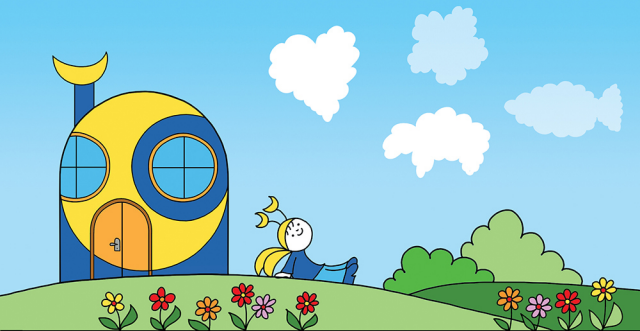
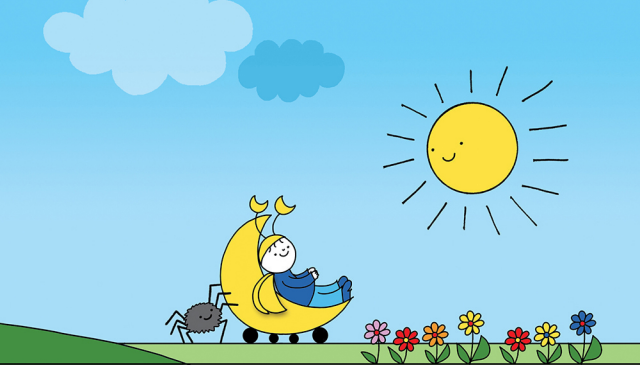

HOLDBOGÁR

A Holdbogár egy hold alakú házikóban lakott. Hold alakú csáp ingott a fején, és hold alakúak voltak a szárnyai. De nem tudott repülni, ahhoz túl vékony kis szárnyak voltak. Szívesen üldögélt a fűben, és a felhők formáját figyelte.

A lábai gyengék voltak, így nem csak repülni, hanem járni sem tudott.
De Pókocska mindenben segített neki. A Holdbogár beleült a hold alakú,
gurulós fotelbe, és rövid sétákat tettek együtt.

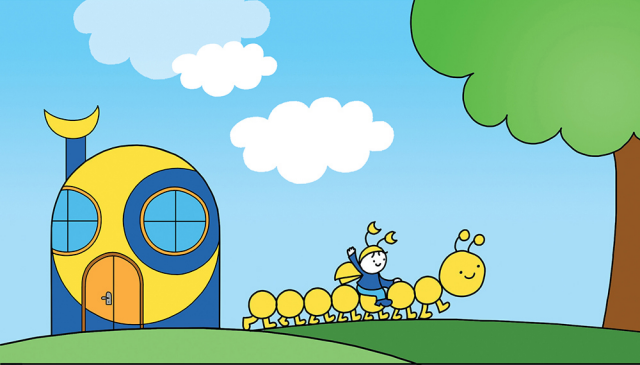

Ha a Holdbogár éhes volt, Pókocska odatolta őt az asztalhoz.

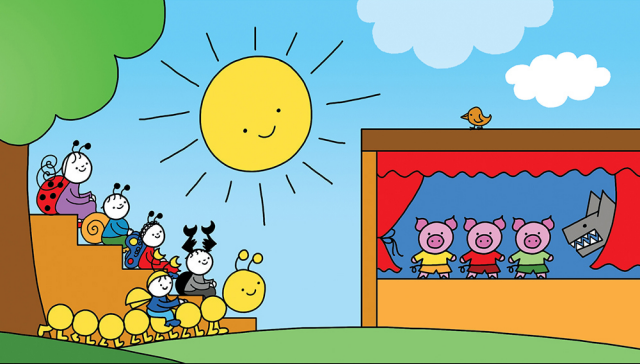

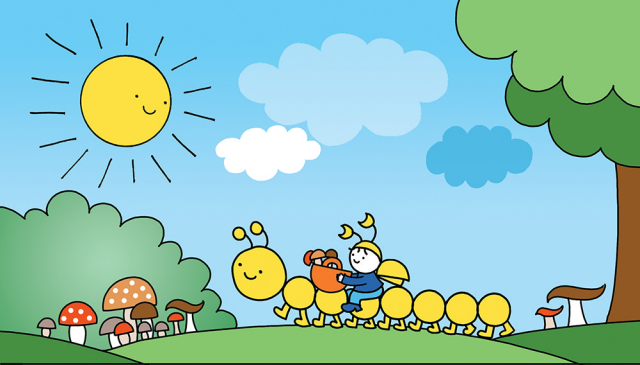
Éjjelenként pedig megigazította rajta a takarót.
Pókocska sosem hagyta magára a Holdbogarát, mindig tudta,
mikor, miben van szükség segítségre. És azt is tudta, hogy mikor nincs.

Hosszabb utakra azonban a holdfotel már nem volt alkalmas. Nagyobb utakra a Holdbogár mindig régi barátja, a Százlábú segítségét kérte.

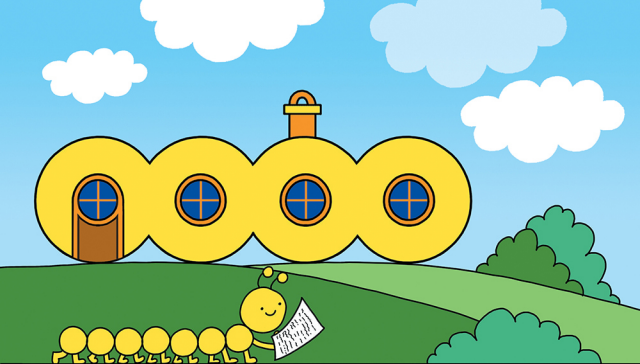
Így mentek el gyakran a Bábszínházba is.

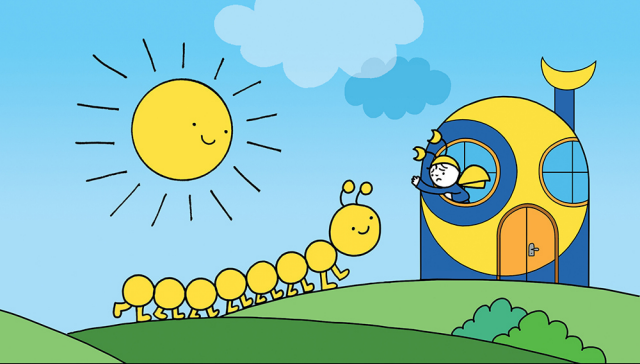
Így mentek gombászni az erdőbe,

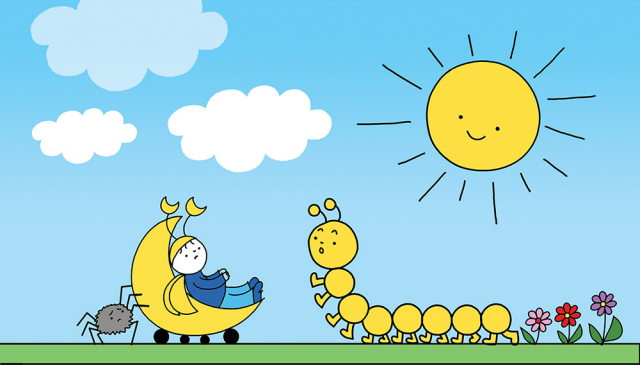
és így mentek szamócát szedni nyár elején. A Százlábú örömmel vitte a hátán a Holdbogarat.

De egy nyári napon a Százlábú levelet kapott.
– Idenézz! – mondta izgatottan a Holdbogárnak. – Ez Mókus Regőtől
jött! Arra kér, hogy látogassam meg! Holnap indulok is!

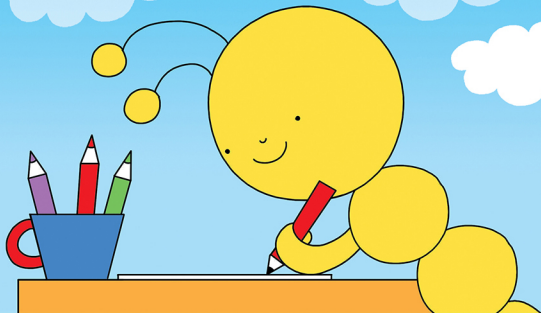

– És velem mi lesz? – kérdezte szomorúan a Holdbogár. – Hogyan megyek el holnap Alfonz hegedűkoncertjére?
– Hm.... Várj, kitalálunk valamit....– dűnnyögte a Százlábú.

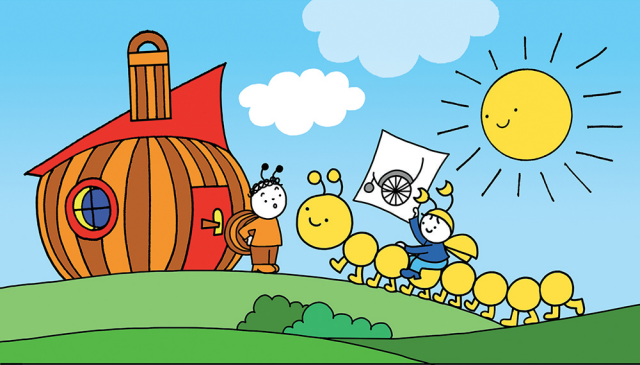

– Gondolkozzunk csak, ki tudna most segíteni? – morfondírozott a Százlábú.
– Bárcsak önállóan, segítség nélkül is el tudnék menni a koncertre... – sóhajtott a Holdbogár.

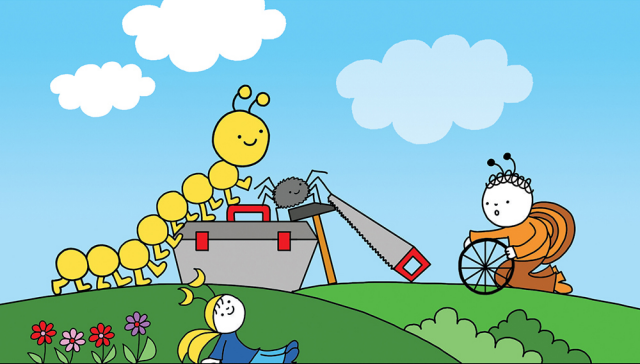

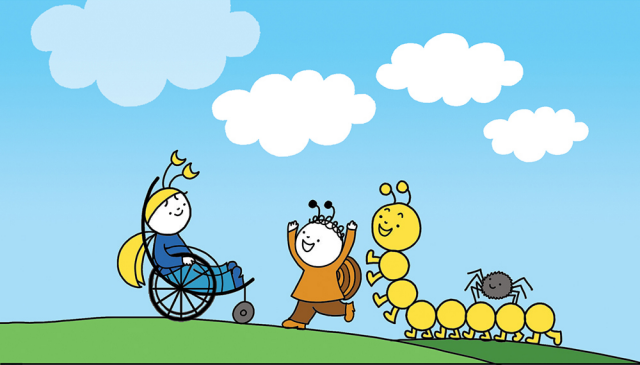
- Tudom már, mi volna jó! Ha lenne egy olyan széked, amit te magad tudsz hajtani! Egy guruló szék!
- Egy kerekesszék – ismételte a Holdbogár. – Igen, az jó volna. A Százlábú ceruzát ragadott, és nyomban tervezgetni kezdte a szerkezetet.

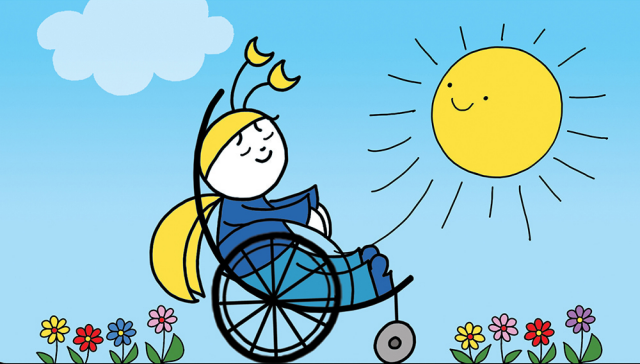
Amint a terv elkészült, átmentek együtt Döméhez. A krumplibogár nagyon ügyesen barkácsolt, bármit el tudott készíteni.

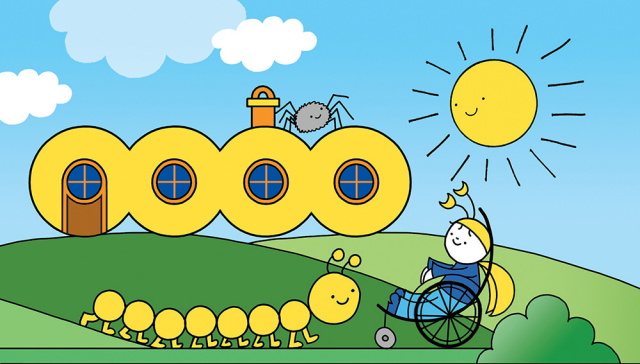
Döme tanulmányozta a rajzot, és máris munkához látott.
Hozta a szerszámaikat, alkatrészeit, fűrt, faragott, kalapált. Délutánra
el is készült a székecske!

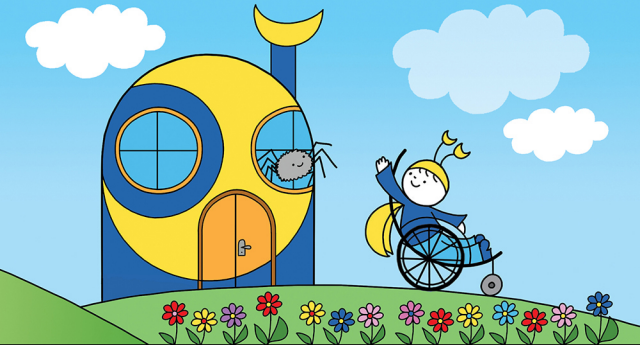
- Ülj bele! Próbáld ki! – mondta Döme, és belesegítette a székbe a Holdbogarat.
- Most próbáld meg hajtani! - bízta a Százlábú.
- A Holdbogár óvatosan megtekerte a kerékre rögzített karikát, és a szék elindult.
- Hurrá! – ujjongott Döme.

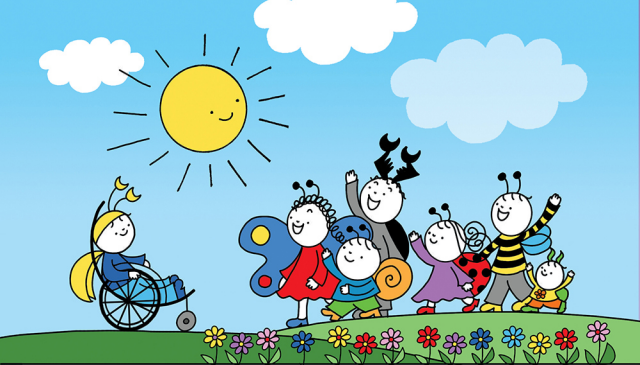
– Nekem ez lesz a lábam – súgta egészen halkán a Holdbogár,
és mosolygott. A napsugár pedig szelíden megsimogatta a gyenge
lábacskákat.

Egészen estig gyakoroltak. A Holdbogár lassacskán megtanulta irányítani, gyorsítani, lassítani és megállítani a széket.

Másnap a Holdbogár önállóan, egyedül indult el a tücsök koncertjére.
– Vigyázz magadra! – kiáltott utána aggódom a pókocská.

A többiek meglepődve szaladtak a Holdbogár elé.

- Nahát, egyedül jöttél? – kérdezte Bogyó, és kíváncsian csodálta a székét.
- Igen, teljesen egyedül! – vágta rá büszkén a Holdbogár, és mindent elmesélt az új szerkezetéről.

Hamarosan elkezdődött Alfonz koncertje. Sokan eljöttek, hogy meghallgassák.

A koncert után Bogyó és Babóca hazakísérte a Holdbogarat.
A pókocskó már az ablakban üdögélt, és izgatottan várta a barátját.